

הכרכרה

הודו

ביבי בארו

רמדאו היה חוואי. הוא התעשר מחקלאות ומהבקתה הקטנה עבר לבית קטן ואחר כך לבית יותר גדול. הוא גם קנה אדמות נוספות ושכר עובדים שעיבדו אותן. הוא היה איש בעל צרכים פשוטים והיה מרוצה מחייו. לא כך אישתו. לה היו תקוות רבות. היא חלמה על כרכרה בה תוכל לבקר לקרובים ומכרים. לנסוע בכרכרה רתומה לסוס היה הדבר הנכון בעיניה. היא תיארה לעצמה את הקנאה בעיניהם של אנשים, כאשר היא עוברת לידם בגאווה ברכב שלה. יום אחד החליטה שאינה מוכנה להמשיך בלי כרכרה ליד דלת ביתם או לפחות בלי הבטחתו של בעלה כי ישיג לה כזו. לפני שרמדאו יצא לשדות היא ביקשה שירכוש לה

כרכרה.

רמדאו הופתע. הוא לא ראה כל סיבה שלא ללכת ברגל. הדבר נתן לו הזדמנות לעצור ולדבר עם אנשים, אותם פגש בדרך. אך אישתו לא מוכנה הייתה לשמוע. בסוף רמדאו הסכים. אישתו הייתה מאושרת ומחאה כפיים. היא אמרה "איזה תענוג זה יהיה! אסע בכרכרה כל יום ואזמין גם את אמי." "למה תיקחי את אמך?" "מדוע לא?" "אני לא רואה צורך בכך. הכרכרה תהיה בשבילך ולא בשביל אמך." "אולי, אבל איך אוכל ליהנות מהנסיעה כשאימי נשארת לבדה בבית?" "אני אוסר עליך להסיע את אמך בכרכרה!" קרא בקול. והיא ענתה בקול גבוה עוד יותר "מי אתה שתגיד לי מה לעשות ומה לא לעשות? אמרת שהכרכרה תהיה בשבילי. אני אקח איתי את מי שארצה. לא פעם אלא פעמיים אסיע את

להרוג את אישתך?"
"כן! אני הזהרתי אותה שלא תיקח את אמה
לנסיעות בכרכרה, אך האישה המחוצפת הזו
אומרת שהיא תסיע אותה מאה פעמים ביום."
האישה צעקה שוב "כך אעשה! כך אעשה!"
רמדאו רצה להרביץ לה בידיים גלויות אך
השכן דחף אותו ואמר "תסבירו לי על מה
אתם רבים. לא ידעתי שיש לכם כרכרה.
באיזו כרכרה תסיע אישתך את אמה?"
האישה סיפרה לו את הכל. השכן בקושי נמנע
מלצחוק מהסיפור המגוחך. במקום זאת פנה
רמדאו בפנים חמורות ואמר "אז זה היה
הסוס שלך שבא לשדה שלי ואכל את כל
התבואה הצעירה? השתוממתי מאין הוא בא.
הוא בצבע חום בהיר, לא כך? אז תשמע -
עבור כל הנזקים שהסוס שלך עשה בשדותיי
כל אחד מכם ישלם לי את הסכום שאקבע
בעצמי. ואם לא, אתלונן עליכם בבית
המשפט."
קשה היה למצוא אדם מופתע יותר מרמדאו.
הוא בלע רוק מספר פעמים ואז שאל "סוס

אמי בכרכרה. נסה לעצור אותי אם תעז."
רמדאו איבד את סבלנותו. הוא קרא "אם לא
תשמעי בקולי, תצטערי על כך!"
"לא איכפת לי" ענתה "תעשה מה שרק
תרצה, אך איש לא יוכל למנוע ממני להסיע
את אמי."
הוא מצא מקל טוב ליד הדלת. לקח אותו ביד
ואיים "את רואה את המקל? אם לא תצייתי
לי, ארביץ לך!"
"נסה להרביץ לי, אבל אני לא אשמע
להוראותיך המגוחכות."
רק אמרה את הדברים כשהמקל התעופף
באוויר ונפל על גבה. רמדאו כעס כל כך שלא
הרגיש כלל מה הוא עושה. רוגזו שיגע אותו
והוא הרביץ לאישתו בכל כוחו.
היא מצדה זעקה בכל מכה שקיבלה אך בין
הצעקות קראה "אסיע את אמי מאה פעמים
ביום." והמקל נחת עליה מהר יותר ויותר.
שכן שלהם שמע את הקריאות והצעקות. הוא
קפץ ביניהם ולקח את המקל מרמדאו.
"מה פירוש הדבר?" שאל "האם החלטת

שלי בשדות שלך? זה לא יתכן. אין לי סוס.
"אם אין לך סוס, מי מושך את הכרכרה
שלך?"

"אבל אין לי כרכרה!"

"אז איך יכולה אישתך להסיע את אמה?"
"היא לא עושה זאת עכשיו, אך היא אומרת
שתעשה כך כאשר תהיה לה הכרכרה. ואתה,
אמור לי איך הסוס שלי יכול היה להרוס את
שדותיך?"

"אם כרכרה מדומה יכולה כמעט להרוג את
אישתך, מדוע סוס מדומה לא יהרוס את
יבולי? תתבייש רמדאו. אין לך כרכרה ולא
סוס, אך רק המחשבה מה עלולה לעשות
אישתך כשאלה יגיעו אי-פעם, גרמה לך
להרביץ לה כמעט למוות."

רמדאו התעשת. הוא התבייש מאוד. מאחר
שלא ידע מה לענות יצא מהר אל שדותיו.